

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122265937
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6122265937.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, 2/ C. B., nar. X.X.XXXX, obaja bytom D. E. F. XX, o zaplatenie 86.100,97 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20Csp/90/2022-204 zo dňa 4.11.2022, po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č.k. 7Cdo/181/2023 zo dňa 19.3.2025, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby a vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania.

Žalovaným sa priznáva náhrada trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/181/2023 zo dňa 19.3.2025 bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16CoCsp/6/2023 zo dňa 29.5.2023 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že oba nižšie súdy vychádzali zo skutkových zistení, podľa ktorých podaním zo dňa 9.4.2019 právny predchodca žalobcu banka (G. G., H.) oznámil žalovaným, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 4.269,49 eur a v prípade, ak nedôjde k úhrade do 15 dní, bude banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru.

2. Podľa dovolacieho súdu z rozhodnutí súdov nevyplýva postoj oboch nižších súdov k podstatnej námietke žalobcu z odvolania a následne uplatnenej i v dovolaní, ktorá sa týkala spochybnenia dôvodov posúdenej neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bez konkretizácie splátky, pre omeškanie ktorej došlo k predčasnému zosplateniu úveru.

3. Poukázal, že žalobca, ktorý na výzvu súdu označil ako omeškanú splátku splatnú 20.5.2019, založil opravnými prostriedkami pochybnosť správnosti napadnutých rozhodnutí v tom, že či by v prípade, ak by namiesto splátky splatnej 20.5.2019 označila za omeškanú splátku práve tú so splatnosťou 20.2.2019, by súdy žalobe vyhovelí, od súdov ktorých nedostala odpoveď a nie je zrejmé, prečo bola žaloba zamietnutá, keď zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaní boli v omeškaní aj so splátkou splatnou 20.2.2019 a znamená to, že boli naplnené zákonné podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, pričom nemôže byť podstatné, ktorú splátku za rozhodnú sám v konaní označil pre zosplatenie úveru právnym predchodcom.

4. Dovolací súd poukázal na nedostatočnosť a argumentácie súdov v uvedenom smere a vzhľadom na vyššie uvedené sa ani bližšie nezaoberal ďalšími námietkami dovolateľa pre jeho predčasnosť.

5. K uzneseniu Najvyššieho súdu SR sa vyjadrili žalovaní, ktorí uviedli, že nepretržite splácajú úver žalobcovi mesačne v čiastke 200,- až 300,- eur čo vedia preukázať aj výpisom z účtu o vykonaných platbách a doteraz sa jedná o vykonané úhrady k 19.4.2025 v čiastke 23.000,- eur. Konajú tak preto, aby preukázali záujem vrátiť veriteľov zapožičané finančné prostriedky. Preto v konaní opakovane zdôrazňovali, že majú záujem o splatenie veriteľom poskytnutého úveru, ale v súlade s platnou právnou úpravou a v súlade s Ústavou SR.

6. V nadväznosti na klamlivé konanie veriteľa na základe doterajších neustálych klamlivých finančných údajov veriteľa o vzájomných plneniach a cielených nepravdivých informáciách, či vyjadreniach o stave ich plnenia, bol veriteľ dôrazne požiadaný o vydanie potvrdenia (kvitancie) o plnení dlhu v súlade s ustanovením § 569 Občianskeho zákonníka. Veriteľ však odmietol vydať túto kvitanciu, preto doterajšie nároky veriteľa považujú za bezdôvodné obohacovanie sa v neprospech spotrebiteľa. Uviedli, že žalobca je pôvodný veriteľ nielen pre žalovanú stranu, ale aj pre ďalších spotrebiteľov, je mimoriadne nebezpečný. V tejto súvislosti poukazovali na vecnú legitímáciu stavu vyplývajúceho z hmotného práva, čo však nemusí vždy znamenať, že takáto strana sporu je v konaní vecne legitimovaná, že je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, či hmotnoprávnej povinnosti, ktorú je súd povinný vždy skúmať ex off. Ďalej poukázali na to, že prevod alebo prechod pohľadávky vzniknutej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa musí riadiť v zmysle zákonných podmienok, konkrétne príslušnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch. V tejto súvislosti preto žiadali konajúci súd o posúdenie vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko žalobca podľa NBS nemá bankovú licenciu. Žalobcu eviduje NBS len pre poskytovanie spotrebiteľských úverov zápisom zo dňa 5.8.2016 a nie ako banku. Preto ak právnicki žalobcu nad rámec svojich kompetencií napádajú rozhodnutie prvoinštančného a následne aj odvolacieho súdu nekvalifikovane a v rozpore s právnou etikou, odporujú takúto argumentáciu a nestotožňujú sa s ňou. Majú za to, že takto nesprávne si interpretovali odôvodnenie súdu v napadnutom rozhodnutí. Sú toho názoru, že právnicki žalobcu nad rámec svojich kompetencií a odborností napadli rozhodnutie prvoinštančného a odvolacieho súdu nekvalifikovane a v rozpore s právnou etikou. Konanie pôvodného veriteľa aj v reálnom čase považujú za nekalú obchodnú prax a poukázali na povinnosti veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery súvisiace s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť dlžníka splácať úver.

7. K vyjadreniu žalovaných, ako aj k zrušujúcemu uzneseniu Najvyššieho súdu SR sa vyjadril aj žalobca podaním zo dňa 21.5.2025, pričom uviedol, že určenie splátky, pre ktorú môže veriteľ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vyplýva z právnych predpisov, a to z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, pričom ide o otázku právneho posúdenia a nejedná sa o skutkovú otázku, ktorá má predstavovať obligatórnu náležitosť právneho úkonu pod hrozbou jej absolútnej neplatnosti. Je názoru, že právo veriteľa na zosplatenie pohľadávky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka sa obnovuje každou ďalšou nezaplatenou splátkou, pričom nie je potrebné určovať v žiadnom podaní konkrétnu splátku, pre ktorú sa úver zosplatnil, nakoľko ide o vec právneho posúdenia, čo vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/123/2022 z 31.1.2024. Osobitne dal do pozornosti, že otázka, pre ktorú splátku došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, nie je skutkovou otázkou, ktorú je veriteľ povinný uvádzať vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani v podaní podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, ale ide o právnú otázku, ktorá vyplýva z kogentných ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka, od ktorých sa veriteľ nemá právo odkloniť, a teda ani svojoľne určiť splátku, pre ktorú sa rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, pričom súd je povinný predpokladať, že zosplatenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatenia 3 mesiace po splatnosti. Je teda názoru, že zákon v žiadnom ustanovení ani len okrajovo neupravuje ako náležitosť podania podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka určenie konkrétnej splátky. Ak by zákonodarca totiž mienil týmito ustanoveniami stanoviť ďalšie náležitosti podania, ktorými sa vyhlasuje mimoriadna splatnosť pohľadávky, bolo by to v ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka alebo § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka výslovne a jednoznačne uvedené. Argumenty favorizujúce jeho výklad sú:

- zákon takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, resp. aj výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka veriteľovi neukladá,
- v predmetnej veci posudzovaná výzva pred vyhlásením splatnosti, či zosplatňujúca, z hľadiska obsahu uvádza celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník toho času v omeškaní,
- predmetnú otázku posudzovali súdy približne od roku 2008 do roku 2024 a z rozhodovacej praxe súdov pre banky požiadavka na špecifikáciu splátky vo výzve zosplatňujúcej, resp. pred zosplatením

nevyplývala, pričom až v roku 2024 došlo k zásadnej zmene pri posudzovaní tohto obsahu, pričom aj keď súdna prax sa môže v čase vyvíjať, nová argumentácia konajúcich súdov predstavuje zásadný zásah do právnej istoty veriteľa,

- predmetnú problematiku posudzoval dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania (č. R 29/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.11.2022 sp.zn. 7Cdo/268/2020), preto nemôže v žiadnom ohľade obstať výklad zákonných ustanovení tak, že veriteľ je povinný uviesť rozhodnú splátku v upozornení pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže v praktickej realite by veriteľ uvádzal v týchto právnych úkonoch rôzne splátky, pričom spotrebiteľovi by táto informácia neprinesla žiadnu informačnú hodnotu.

8. Zároveň poukázal na skutočnosť, že predmetné znenie Občianskeho zákonníka bolo s účinnosťou od 1.11.2024 novelizované, ktoré vyriešilo danú problematiku, pretože vypadlo „upozornenie“ na možné uplatnenie tohto práva a nahradilo sa to tým, že zosplatnenie možno vykonať jedným podaním, v ktorom ale musí dodávateľ dať spotrebiteľovi aspoň 15 dní na doplatenie splátok s tým, že ak nebudú doplatené, márnym uplynutím lehoty je celé plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy splatné. Prijatím názoru súdu by sa muselo dospieť k záveru, že veriteľ nemôže čakať na omeškanie spotrebiteľa s úhradou ďalších splátok, teda poskytnúť spotrebiteľovi dlhšiu lehotu na dobrovoľné splatenie, ale je povinný zosplatiť pohľadávku pre omeškanie s jedinou splátkou úveru, čo je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v dôsledku ktorej došlo aj k zmene právnej úpravy § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 9.11.2023 C-598/21). Preto je názoru, že uvedenie konkrétnej splátky v upozornení pred zosplatnením je umelo vytvoreným konštruktom a nemá žiadny právny základ v žiadnom zákonnom ustanovení. Takéto nazeranie na výklad § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka v špecifikácii splátky, nemá v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30.8.2024 sp.zn. 5CoCsp/12/2023, ktorý odmietol argumentáciu senátu 5Cdo, podľa ktorého, „ak banka vyzve spotrebiteľa na úhradu dlžnej sumy, nielen jednej splátky, bez ohľadu na to, že vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, resp. v oznámení o zosplatnení úveru, nie je splátka, pre ktorú sa zosplatnenie vykonáva, bližšie špecifikovaná, banka splní všetky podmienky pre platné a účinné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a následne i pre platné postúpenie pohľadávky inkasnej spoločnosti, ktorá plní iné úlohy než banka...“ V rovnakej súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17CoCsp/36/2023 z 26.2.2025. Na základe uvedených skutočností poukázal, že naďalej trvá na podanom odvolaní.

9. Na základe uvedeného Krajský súd v Prešove opätovne, po zrušení veci odvolaciemu súdu, preskúmal ako súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vzhľadom na včas podané odvolanie, napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Ako vyplýva z obsahu spisu Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto, cit.:

„I. Konanie o zaplatenie sumy 1.644,07 eura s prislúchajúcim úrokom z omeškania zastavuje.

II. Žalobu zamieta.

III. Žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznáva a žalobca nemá právo na náhradu trov konania.“.

11. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 145 ods. 2, § 146, § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

12. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil v rámci upomínacieho konania na Okresnom súde Banská Bystrica proti žalovaným nárok na zaplatenie sumy 86.100,97 eur s prislúšenstvom. Žalobca zobral žalobu späť v časti 1.644,07 eura s prislúchajúcim úrokom z omeškania skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 CSP alebo pojednávanie, a preto súd prvej inštancie konanie v časti zaplatenia 1.644,07 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania v zmysle

vyššie citovaného ustanovenia zastavil. Po čiastočnom späťvzatí žaloby predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 84.456,90 eur s príslušenstvom.

13. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že G. G., H. a žalovaní uzatvorili dňa 27.9.2016 zmluvu o splátkovom úvere (úver na bývanie) č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj ako „Zmluva“), na základe ktorej G. G., H. poskytla žalovaným úver na bývanie vo výške 100.000,- eur. Listom zo dňa 9.4.2019 boli žalovaní upozornení, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 4.269,49 eur a v prípade, ak nedôjde k úhrade do 15 dní, bude banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. List si žalovaná 1/ prevzala dňa 3.5.2019 a u žalovaného 2/ sa zásielka vrátila z dôvodu toho, že nebola prevzatá v odbernej lehote. Listom zo dňa 14.6.2019 banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13.6.2019. List bol doručený žalovanej 1/ dňa 2.7.2019 a u žalovaného 2/ sa zásielka vrátila z dôvodu toho, že nebola prevzatá v odbernej lehote. Z predmetných listín nie je možné zistiť, pre ktorú splátku došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. V danom prípade zo zmluvy vyplýva, že splatnosť jednotlivých splátok bola dohodnutá k 20. dňu v mesiaci. Pokiaľ veriteľ zosplatnil úver k 13.6.2019, pri splnení dikcie zákona vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, mohol zosplatniť úver najneskôr pre nezaplatenie splátky splatnej k 20.2.2019, keďže od tohto obdobia by trojmesačná lehotá v zmysle citovaného zákonného ustanovenia uplynula k 20.5.2019 a k 13.6.2019 teda mohol úver predčasne zosplatniť. Vo vyjadrení zo dňa 20.9.2022 žalobca uviedol, že právny predchodca toto svoje právo uplatnil v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.5.2019. Uvedený názor podľa súdu prvej inštancie nie je možné akceptovať, keďže by nebola splnená citovaná zákonná podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (porovnaj uznesenie Krajského súdu Prešov zo dňa 26.4.2022, sp. zn. 17CoCsp/53/2021). Pre splátku, ktorá nebola zaplatená k 20.5.2019, by právny predchodca žalobcu mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania, teda po dni 21.8.2019, pričom toto právo by si musel v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka uplatniť najneskôr do 20.9.2019. Zároveň by v období od omeškania sa so splátkou, teda od 20.5.2019, musel upozorniť spotrebiteľa na zámer pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva, čo sa nestalo (porovnaj rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 13.10.2022, sp. zn. 10CoCsp/15/2022). Súd prvej inštancie preto konštatoval, že došlo k neplatnému zosplatneniu, keďže podľa vyjadrenia žalobcu došlo k vyhláseniu splatnosti pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.5.2019, pričom nebola splnená citovaná zákonná podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, dôsledkom toho je teda neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pretože v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu. Ako teda právny predchodca žalobcu neplatne zosplatnil úver, nemohol postúpiť žalobcovi tzv. „živý úver“ (konečná splatnosť 20.9.2038). Neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalovaných spôsobila, že pohľadávka vo výške, v akej bola postupovaná na žalobcu, postupovaná byť nemohla, keďže konečná splatnosť úveru by podľa zmluvy nastala až dňa 20.9.2038. Súd prvej inštancie mal za to, že nakoľko neboli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky, nebola daná aktívna vecná legitímácia žalobcu, a preto bolo potrebné žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie.

14. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že žalobca zobral žalobu v časti zaplatenia sumy 1.644,07 eur späť z dôvodu toho, že po podaní žaloby uhradili žalovaní uvedenú sumu, čím z procesného hľadiska zavinili zastavenie konania a vo zvyšnej časti bol žalobca neúspešný. Žalobca bol teda úspešný, resp. zavinili žalovaní zastavenie konania, v časti 1,91 % a žalovaní boli úspešní vo zvyšných 98,09 %. Úspech žalovaných, ktorý prevyšuje úspech žalobcu je 96,18 %. Nakoľko žalovaní si trovy konania neuplatnili a zo spisu im žiadne nevyplývajú, súd prvej inštancie im nárok na náhradu trov konania nepriznal a žalobca ako neúspešná strana, nemá právo na náhradu trov konania.

15. Proti tomuto rozsudku v rozsahu, v ktorom súd žalobu zamietol (výrok II.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t. j. požiadaval o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že žiadne zákonné ustanovenie neupravuje, aby v podaní, ktorým sa vyhlasuje mimoriadna splatnosť úveru, či dokonca v podaní, ktorým sa spotrebiteľ upozorňuje na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, sa ako povinná náležitosť uvádzala splátka,

pre ktorú bola mimoriadna splatnosť pohľadávky vyhlásená, resp. bude vyhlásená. Určenie splátky, pre ktorú môže veriteľ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vyplýva priamo z druhej vety ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej „toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré dopĺňa uplatnenie tohto práva v spotrebiteľských sporoch tak, že „dodávateľ môže uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky“. Pokiaľ teda určitá skutočnosť vyplýva z právnych predpisov, ako je aj určenie splátky, pre ktorú došlo k uplatneniu práva v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, tak v žiadnom prípade nemožno považovať túto skutočnosť za skutkovú otázku, keďže sa jedná o výklad zákonných ustanovení, a teda ide výlučne o právnu otázku, ktorú je povinný vyriešiť súd právnym posúdením veci. Zákon v otázke uplatnenia práva v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka priamo stanovuje, že v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti môže veriteľ uplatniť toto právo výlučne pre splátku, ktorá bezprostredne predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pretože toto právo pre akúkoľvek staršiu splátku zaniklo splatnosťou ďalšej splátky. S ohľadom na kogentnosť ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka, od ktorých sa veriteľ ani nemá právo odkloniť, veriteľ v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti ani nemôže svojvoľne určiť splátku, pre ktorú sa rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Žalobca ďalej zdôraznil, že žalovaní boli v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v omeškaní s platením viac ako tri mesiace, a teda aj v omeškaní s platením splátky splatnej dňa 20.2.2019 (tak, ako to vyžaduje súd). Z uvedeného teda žalobcovi nie je zrejmé, na základe akého dôvodu súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu s ohľadom na skutočnosť, že aplikácia jeho právnych záverov na skutkový stav by mala podľa názoru žalobcu dokazovať platnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky - s odkazom na podmienky, ktoré súd v odôvodnení uviedol - pričom však súd žalobu zamietol výlučne z dôvodu, že žalobca v konaní určil inú splátku, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, než splátku, ktorú požadoval súd. V ďalšom žalobca uviedol, že uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka (pre nesplnenie splátky bezprostredne predchádzajúcej tomuto ustanoveniu) a splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je potrebné posudzovať izolovane. Žalobca tiež zastáva názor, že konajúci súd v rozpore so znením ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uzavrel, že veriteľ je povinný čakať tri mesiace od splatnosti splátky, pre ktorú veriteľ vyzval spotrebiteľa na zaplatenie (napriek tomu, že výzva na zaplatenie ani nie je náležitou podanou v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), pričom zákon jednoznačne stanovuje, že veriteľ môže pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v lehote nie krajšej ako 15 dní, teda už 16. dňom po upozornení spotrebiteľa na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka za predpokladu, že spotrebiteľ je v trojmesačnom omeškaní - ktoré v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka nastáva okamihom, kedy dlžník neplní svoj záväzok riadne a včas, teda nie po tom, čo ho veriteľ na omeškanie osobitne upozorní. Na základe uvedeného považuje žalobca za jednoznačne preukázané, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil pokiaľ uzavrel, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neplatným právnym úkonom. S ohľadom na uvedené sú následne rovnako nesprávne aj právne závery súdu prvej inštancie (vychádzajúce z nesprávneho právneho záveru o absolútnej neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) - a síce závery o neplatnom postúpení pohľadávky. Pre úplnosť si žalobca z opatrnosti dovoľuje poukázať na plynutie lehôt v otázke premlčania, kde prijatím zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony a zákona č. 9/2021 Z. z. ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s druhou vlnou pandémie ochorenia COVID-19 sa stanovilo neplynutie lehôt, v nadväznosti na čo bola premlčacia doba predĺžená o 76 dní (od 27.3.2020 do 30.4.2020 = 35 dní + od 19.1.2021 do 28.2.2021 = 41 dní), a preto aj v prípade prijatia právneho záveru konajúceho súdu, že k zosplateniu malo dôjsť pre splátku splatnú dňa 20.2.2019 (s čím sa však žalobca nestotožňuje) uplatnený nárok nemožno považovať za premlčaný. Navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zmeniť a vyhovieť jeho žalobe v celom rozsahu, eventuálne rozsudok v jeho napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

16. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu vyjadrili. Uviedli, že napadnutý rozsudok považujú za vecne správny. Majú za to, že žalobca nesprávne interpretoval odôvodnenie súdu v napadnutom rozhodnutí. Poukázali na viaceré právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach. Nedostatok vecnej legitímácie žalobcu vidia aj v tom, že žalobca nemá bankovú licenciu NBS. V ďalšom sa vyjadrili ku skutkovému a finančnému stavu veci. Navrhli podrobiť súdnej kontrole zmluvnú dokumentáciu medzi veriteľom a žalovanými, ozrejmiť ako si veriteľ splnil povinnosť skúmať bonitu žalovaných, keď mu

poskytoval úver a uznesením uložiť žalobcovi povinnosť predložiť kvitanciu o tom, že za predmetnú zmluvu bol dlh zo strany žalovaných úplne alebo čiastočne splnený. Navrhli žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Zdôraznili, že odmietajú platiť akúkoľvek náhradu trov konania nemorálnemu žalobcovi s odkazom na ustanovenie § 257 CSP.

17. K vyjadreniu žalovaných zaslal repliku žalobca. Uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na podanom odvolaní a svojom odvolacom návrhu.

18. K replike žalobcu zaslali dupliku žalovaní. Poukázali na svoje doterajšie vyjadrenia.

19. Následne Krajský súd v Prešove, (po zrušení rozhodnutia krajského súdu zo dňa 29.5.2023 sp.zn. 16CoCsp/6/2023 uznesením najvyššieho súdu) bol povinný rešpektovať stav, ktorý nastal po zrušení veci najvyšším súdom, a to teda stav, ktorý tu existuje po rozhodnutí súdom prvej inštancie a podanom odvolaní žalobcu, rešpektujúc ustanovenie § 363, § 365 ods. 3 CSP vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

20. Odvolací súd v odvolacom konaní posudzoval relevantnosť odvolacích dôvodov žalobcu v kontexte ním uvádzaných v písomnom podaní zo dňa 19.12.2022 súvisiacich s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, nesprávnym procesným postupom, ktorým bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočňoval procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. V odvolaní žalobca, ktorým napadol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol (výrok II.) uviedol aj okrem iného, že postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t. j. požiadaval o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že žiadne zákonné ustanovenie neupravuje, aby v podaní, ktorým sa vyhlasuje mimoriadna splatnosť úveru, či dokonca v podaní, ktorým sa spotrebiteľ upozorňuje na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, sa ako povinná náležitosť uvádzala splátka, pre ktorú bola mimoriadna splatnosť pohľadávky vyhlásená, resp. bude vyhlásená. Určenie splátky, pre ktorú môže veriteľ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vyplýva priamo z druhej vety ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej „toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré dopĺňa uplatnenie tohto práva v spotrebiteľských sporoch tak, že „dodávateľ môže uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky“. Pokiaľ teda určitá skutočnosť vyplýva z právnych predpisov, ako je aj určenie splátky, pre ktorú došlo k uplatneniu práva v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, tak v žiadnom prípade nemožno považovať túto skutočnosť za skutkovú otázku, keďže sa jedná o výklad zákonných ustanovení, a teda ide výlučne o právnu otázku, ktorú je povinný vyriešiť súd právnym posúdením veci. Zákon v otázke uplatnenia práva v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka priamo stanovuje, že v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti môže veriteľ uplatniť toto právo výlučne pre splátku, ktorá bezprostredne predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pretože toto právo pre akúkoľvek staršiu splátku zaniklo splatnosťou ďalšej splátky. S ohľadom na kogentnosť ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka, od ktorých sa veriteľ ani nemá právo odkloniť, veriteľ v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti ani nemôže svojvoľne určiť splátku, pre ktorú sa rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Žalobca ďalej zdôraznil, že žalovaní boli v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v omeškaní s platením viac ako tri mesiace, a teda aj v omeškaní s platením splátky splatnej dňa 20.2.2019 (tak, ako to vyžaduje súd). Z uvedeného teda žalobcovi nie je zrejmé, na základe akého dôvodu súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu s ohľadom na skutočnosť, že aplikácia jeho právnych záverov na skutkový stav by mala podľa názoru žalobcu dokazovať platnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky - s odkazom na podmienky, ktoré súd v odôvodnení uviedol - pričom však súd žalobu zamietol výlučne z dôvodu, že žalobca v konaní určil inú splátku, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, než splátku, ktorú požadoval súd.

22. V ďalšom žalobca uviedol, že uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka (pre nesplnenie splátky bezprostredne predchádzajúcej tomuto ustanoveniu) a splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9

Občianskeho zákonníka je potrebné posudzovať izolovane. Žalobca tiež zastáva názor, že konajúci súd v rozpore so znením ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uzavrel, že veriteľ je povinný čakať tri mesiace od splatnosti splátky, pre ktorú veriteľ vyzval spotrebiteľa na zaplatenie (napriek tomu, že výzva na zaplatenie ani nie je náležitosťou podania v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), pričom zákon jednoznačne stanovuje, že veriteľ môže pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v lehote nie krajšej ako 15 dní, teda už 16. dňom po upozornení spotrebiteľa na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka za predpokladu, že spotrebiteľ je v trojmesačnom omeškaní - ktoré v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka nastáva okamihom, kedy dlžník neplní svoj záväzok riadne a včas, teda nie po tom, čo ho veriteľ na omeškanie osobitne upozorní. Na základe uvedeného považuje žalobca za jednoznačne preukázané, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil pokiaľ uzavrel, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neplatným právnym úkonom. S ohľadom na uvedené sú následne rovnako nesprávne aj právne závery súdu prvej inštancie (vychádzajúce z nesprávneho právneho záveru o absolútnej neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) - a síce závery o neplatnom postúpení pohľadávky. Pre úplnosť si žalobca z opatrnosti dovoľuje poukázať na plynutie lehôt v otázke premlčania, kde prijatím zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony a zákona č. 9/2021 Z. z. ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s druhou vlnou pandémie ochorenia COVID-19 sa stanovilo neplynutie lehôt, v nadväznosti na čo bola premlčacia doba predĺžená o 76 dní (od 27.3.2020 do 30.4.2020 = 35 dní + od 19.1.2021 do 28.2.2021 = 41 dní), a preto aj v prípade prijatia právneho záveru konajúceho súdu, že k zosplateniu malo dôjsť pre splátku splatnú dňa 20.2.2019 (s čím sa však žalobca nestotožňuje) uplatnený nárok nemožno považovať za premlčaný. Navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zmeniť a vyhovieť jeho žalobe v celom rozsahu, eventuálne rozsudok v jeho napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

23. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu vyjadrili. Uviedli, že napadnutý rozsudok považujú za vecne správny. Majú za to, že žalobca si nesprávne interpretoval odôvodnenie súdu v napadnutom rozhodnutí. Poukázal na viaceré právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach. Nedostatok vecnej legitímácie žalobcu vidia aj v tom, že žalobca nemá bankovú licenciu NBS. V ďalšom sa vyjadrili k skutkovému a finančnému stavu veci. Navrhli podrobiť súdnej kontrole zmluvnú dokumentáciu medzi veriteľom a žalovanými, ozrejmiť ako si veriteľ splnil povinnosť skúmať bonitu žalovaných, keď mu poskytoval úver a uznesením uložiť žalobcovi povinnosť predložiť kvitanciu o tom, že za predmetnú zmluvu bol dlh zo strany žalovaných úplne alebo čiastočne splnený. Navrhli žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Zdôraznili, že odmietajú platiť akúkoľvek náhradu trov konania nemorálnemu žalobcovi s odkazom na ustanovenie § 257 CSP.

24. K vyjadreniu žalovaných zaslal repliku žalobca. Uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na podanom odvolaní a svojom odvolacom návrhu.

25. K replike žalobcu zaslali dupliku žalovaní. Poukázali na svoje doterajšie vyjadrenia.

26. Krajský súd v Prešove po opätovnom preskúmaní napadnutého rozhodnutia v predmetnej veci má za to, že sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, bol vyvodený aj správny záver a v priebehu tohto odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo. Odvolací súd rešpektoval pokyn Najvyššieho súdu SR v otázke dostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a vyporiadania sa s podstatnou námietkou žalobcu týkajúcou sa spochybňovania dôvodov posúdenia neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bez konkretizácie splátok.

27. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu (G. G., H.) a žalovanými bola dňa 27.9.2016 uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 100.000,- eur. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.9.2038. Predmetnú zmluvu súd prvej inštancie v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. Posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom a žalovanými (ako spotrebiteľského), žalobca v odvolaní nenamietal ani nijako nerozporoval.

28. Dňa 24.3.2020 bola podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/XX medzi G. G., H. a EOS KSI Slovensko, s. r. o. (žalobca v tomto konaní).

29. Žalobca v odvolaní uvádza, že žalovaní boli v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v omeškaní s platením svojho peňažného záväzku viac ako tri mesiace a že boli postupcom v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyzvaní na úhradu omeškaných splátok a zároveň v lehote nie kratšej ako 15 dní upozornení na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti.

30. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaní boli listom zo dňa 9.4.2019 upozornení na to, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 4.269,49 eur a v prípade, ak nedôjde k úhrade do 15 dní, bude banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Uvedený list si žalovaná 1/ prevzala dňa 3.5.2019 (č.l. 39), žalovaný 2/ si ho v odbernej lehote neprevzal (č.l. 40 - 41).

31. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 14.6.2019 oznámil žalovaným, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy ku dňu 13.6.2019 (č. l. 36 - 38).

32. Pokiaľ právny predchodca žalobcu zosplatnil úver k 13.6.2019, pri splnení dikcie zákona vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, mohol úver zosplatniť najneskôr pre nezaplatenie splátky splatnej k 20.2.2019. Od tohto obdobia by trojmesačná lehota v zmysle citovaného ustanovenia uplynula k 20.5.2019 a k 13.6.2019 mohol byť úver predčasne zosplatnený. Z vyjadrenia samotného žalobcu, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 21.9.2022, výslovne vyplýva, že: „...v prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 14.6.2019 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.5.2019 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.“ (č. l. 165). Pokiaľ však právny predchodca žalobcu vyhlásil platne mimoriadnu splatnosť úveru pre splátku, ktorá nebola zaplatená k 20.5.2019, v zmysle príslušných zákonných ustanovení mohol urobiť až po 21.8.2019.

33. Zo spisu vyplýva, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania vznikol z bankového úveru, regulovaného špeciálnou právnou úpravou Zákona o bankách (ďalej len „ZoB“).

34. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 ZoB podlieha bankovému povoleniu na činnosť bánk, zároveň podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto vykonávať bankovú činnosť.

35. Odvolací súd má za to, že žalobca v súdnom konaní nepreukázal, že by disponoval takýmto povolením, na základe ktorého by mohol vykonávať správu nezosplatnených úverov poskytovaných fyzickým osobám bankami, teda bankovou činnosťou. V uvedenom kontexte je preto potrebné vyhodnotiť aj Zmluvu o postúpení pohľadávky vyplývajúcej z bankovej činnosti právneho predchodcu žalobcu.

36. Z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB je možné vyvodiť, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatné. Teda banka má oprávnenie postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Teda pohľadávka zodpovedajúca takémuto peňažnému záväzku je nesplácaný určitú dobu dlh.

37. Z uvedeného vyplýva, že by bolo v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý úver“ na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad NBS. V takomto prípade by sa dlžníci vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách.

38. Podľa § 92 ods. 8 ZoB, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky

uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

39. Banka má nepochybne právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je nevyhnutné, aby pristúpila v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru, čo je jej výlučným oprávnením, ktoré môže banka realizovať pred postúpením pohľadávky. Žalobca však takéto oprávnenie podľa názoru odvolacieho súdu nemá.

40. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

41. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie ustálil, že žalobca v danom spore nie je aktívne vecne legitimovaný.

42. Špecifické pôsobenie bánk, na ktoré dohliada centrálna banka, opodstatňuje záver, že s bankovým úverom, ktorý nie je splatný, nemôže nakladať nebankový subjekt. Nesplatený úver od banky je produktom banky, na ktorý dopadá dohľad centrálnej banky s prísne stanovenými pravidlami pre bankový sektor. Nebankový subjekt nie je oprávnený používať (akokoľvek) bankové oprávnenia a ani používať bankové úvery. Termín používať prirodzene zahŕňa aj zosplatenie úveru alebo určité zavŕšenie vzťahu vyplývajúceho zo zmluvných podmienok banky.

43. Postúpenie pohľadávky je pomerne bežným právnym úkonom. Pokiaľ sa však cesia týka bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný predpis dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie. Postúpiť tak možno bankovú pohľadávku v tej časti, ktorá je po splatnosti, iba po výzve na splnenie pričom výzva musí byť písomná a musí byť zo strany banky a omeškanie trvá viac ako 90 dní.

44. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že žiadnym spôsobom nespochybňuje právo banky postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak pre takéto postúpenie je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je však výlučným oprávnením banky, pričom toto oprávnenie by mala banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky.

45. Postúpiť možno pohľadávku (peniaze) nie však celý rad oprávnení vyplývajúcich z pomerne širokého spektra právnych noriem, a práve kvôli ktorým je dôležitá úloha centrálnej banky a jej dohľadom nad finančným trhom. Len pre porovnanie, k defaultu (zosplateniu) v spotrebiteľských veciach môže dôjsť za prísnych podmienok (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

46. „Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), G. G., H. nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 21.10.2010 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák.. Vzhľadom na to v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má, je neplatnou aj zmluva z 01.12.2010, ktorou advokátska kancelária Havel & Holásek, spol. s r. o. postúpila predmetnú pohľadávku žalobcovi. Žalobcovi preto v spore chýba aktívna vecná legitimácia.“ (rozsudok KS v Bratislave vo veci 6Co 58/2016).

47. V zmysle uvedeného žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom daného konania, keď bez platného postúpenia záväzku niet na strane žalobcu dostatok aktívnej legitimácie uplatňovať bankovú pohľadávku.

48. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok I. proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok J. a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

49. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu tak, ako ju označil najvyšší súd v bode 18. zrušujúceho uznesenia, námietku plynúcu z odvolania (následne uplatnenej i v dovolaní týkajúcej sa spochybnenia dôvodov posúdennej neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bez konkretizácie splátky, pre omeškanie ktorej došlo k predčasnému zosplateniu úveru) odvolací súd dodáva:

50. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku je potrebné poukázať na to, že možnosť predčasného zosplatenia úveru je právne upravená v ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

51. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka teda umožňuje veriteľovi uplatňovať si voči dlžníkovi celú pohľadávku, resp. jej nezaplatený zvyšok, ak dlžník nedodrжал dohodu o včasnom plnení dohodnutých splátok. Ak veriteľ takto dohodnuté právo nepoužije najneskoršie do zročnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pokračuje sa v plnení v splátkach. Veriteľ však svoje právo môže využiť po opätovnom porušení povinnosti dlžníkom. Strata výhody splátok teda nenastáva priamo zo zákona.

52. V prípade, ak veriteľ svoje oprávnenie vyplývajúce z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka využije, vyhlásenie predčasnej splatnosti má významné právne následky. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka je zaradené do 8. časti hlavy I. oddielu 6 tohto právneho predpisu upravujúceho zánik záväzkov. Právny predchodca žalobcu oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka využil, čím spôsobil zánik povinnosti žalovaného splácať poskytnutý úver v dohodnutých splátkach.

53. Keďže medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými bola uzatvorená zmluva spotrebiteľská, pre posúdenie jednorazového predčasného zosplatenia celého dlhu bolo potrebné zohľadniť i špeciálne ustanovenie k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka, ktorým je ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravujúce osobitné podmienky pre možnosť veriteľa zosplatiť celý dlh. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak Občiansky zákonník v tomto ustanovení hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorom je spotrebiteľ v omeškaní, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom.

54. Rovnako konkretizovanie splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, má zásadný vplyv totiž na plynutie premlčacej doby. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenie § 53 ods. 9 tohto právneho predpisu, upravujú len zákonné podmienky zosplatenia celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splatnej splátky. Sami o sebe nemajú vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Tento je právne upravený v ustanovení § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

55. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právny úkon akým je zosplatenie celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splátky musí obsahovať aj dôležitý údaj, a to identifikáciu tej splátky, pre ktorú sa veriteľ

rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatniť, je nejasný a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba.

56. Z vykonaného dokazovania prvoinštančným súdom vyplynulo, že listom zo dňa 9.4.2019 boli žalovaní upozornení, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 4.269,49 eur a že v prípade, ak nedôjde k úhrade do 15 dní bude banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. Zároveň konštatoval, že z predmetných listín nie je možné zistiť, pre ktorú splátku došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Podaním zo dňa 14.6.2019 banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13.6.2019. Z tejto výzvy zo dňa 9.4.2019, ktorá sa nachádza na č.l. 39 (na ktorú poukázal tiež prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, bod 27.), vyplýva, že právny predchodca žalobcu len „oznámil žalovanej 1/ (žalovaný 2/ si výzvu v odbernej lehote neprevzal), že ku dňu 9.4.2019 je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 4.269,49 eur s tým upozornením, že ak dlžná suma nebude uhradená najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy, vyhlási mimoriadnu splatnosť pohľadávky a pristúpi k realizácii výkonu záložného práva“.

57. V súvislosti so zosplatnením spotrebiteľského úveru je potrebné si uvedomiť skutočnosť, podľa ktorej v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sú upravené dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva vyplývajúce z § 53 ods. 9 a samotná žiadosť veriteľa o zosplatnenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky.

58. Preto odvolací súd má za to, že nemožno za správnu označiť argumentáciu žalobcu, podľa ktorej špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia úveru.

59. V uznesení Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/15/2023, v ktorom najvyšší súd konštatoval okrem iného, že neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu ako postupcom a žalobcom ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nespĺnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 veta Zákona o bankách. V otázke špecifikácie splátky, pre ktorú došlo k predčasnemu zosplatneniu sa venoval rovnako najvyšší súd aj v rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/2/2023 z 21.1.2024, v zmysle ktorého v prípade ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.

60. Obdobný záver vyplýva tiež z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26.6.2024 vydaného vo veci sp.zn. 5Cdo/197/2022. V tomto rozhodnutí bolo zdôraznené, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej lehoty, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, že zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (sp.zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia v situácii, keď predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.

61. Rovnako k danej otázke sa venoval najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/188/2023 z 31.7.2024, ktorý rovnako poukázal na to, že ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ totiž oznámi

iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.

62. Napokon prijatý právny názor zaujal aj Najvyšší súd SR v prvej vete „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“ uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025. (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17CoCsp/38/2021 v spojení s uznesením NS SR z 13.2.2025 sp.zn. 6Cdo/152/2022).

63. Zhrňujúc uvedenú argumentáciu najvyšších súdnych autorít v jednotlivých súdnych rozhodnutiach i vykonané dokazovanie prvoinštančným súdom odvolací súd nepovažoval odvoláciu námietku žalobcu, ktorá sa týkala spochybnenia dôvodov neplatnosti vyhlásenej predčasnej splatnosti úveru bez konkretizácie splátky, vzhľadom na vykonané dokazovanie, zistený skutkový stav, obsah spisu i predložené listinné dôkazy za dôvodnú.

64. S prihliadnutím na vyššie uvedené preto odvolací súd rešpektujúc pokyn najvyššieho súdu v uznesení zo dňa 19.3.2025, ako aj jeho poukaz na rozhodovaciu činnosť v otázke režimu straty výhody splátok, pre platný právny úkon zosplatnenia ktorej je nevyhnutné, aby bola presne špecifikovaná konkrétna splátka, odvolací súd postupom vyplývajúcim z § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

65. O trovách odvolacieho konania rozhodol postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal úspešným žalovaným náhradu trov odvolacieho i dovolacieho konania v rozsahu 100 %, dôvodom ktorého rozhodnutia je skutočnosť, že v odvolacom konaní žalovaným vznikli preukázateľné trovy, rovnako aj trovy dovolacieho konania ako úspešným účastníkom.

66. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).